

delal velike korake, da ga je Tilen komaj dohajal. Ob gozdu se je pa ustavil in je rekel Tilnu: »Torej v soboto pridi domov, Tilen! Nemara pa pridem še med tednom kaj pogledat sem gor na planino... Le pazi se in dobro se drži Pavelča!« — Izginil je med smrekami, in Tilen se je obrnil nazaj na planino.

Ozrl se je proti Mojstrovki, ki je bila vsa posuta s solnčnimi žarki in se je blestela srebrno. Gori nad rušjem je zagledal človeka, ki je stal mirno na skali in je gledal na planino. Opiral se je na dolgo palico in je zazaval na ves glas: »Hoja-u-hoho!« — Bil je pastirec Olipec.

(Nadaljevanje.)

Maksimov:

V majniku.

*S cvetjem pisana poljana
vabi me v naročje svoje;
nad poljano ptiček droben
pesem pomladanjo poje.*

*Oh, da bi za hip pozabil
na življenja težke boje
in zasanjal v zlate čase,
v raj mladosti moje čiste,
ko umel sem ptičkov glase
in narave šepetanje...*

*Ve prelepe sanje tiste
ljubljene mladosti moje,
kje je vaše domovanje —
kdo vé zanje, kdo vé zanje?*

